

ANXHELA SALIAJ
DHE KUJTIMET ZGJOHEN
POEZI

BOTIMET TOENA

ANXHELA SALIAJ

DHE KUJTIMET
ZGJOHEN

poezi

BOTIMET TOENA

Tiranë

Botuese: Irena Toçi

Redaktor letrar: Eris Rusi

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Elsa Hajderaj

ISBN

© Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja" nr. 71, Tiranë 1023.

Kutia Postare 1420.

Email: botimet.toena@gmail.com

toena.porosionline@gmail.com

<https://toena.al>

Për të gjitha momentet e paçmuara që kemi ndarë së bashku, për dashurinë dhe mbështetje të pakushtëzuar që më ke ofruar në çdo hap të jetës, ky libër është për ty mami. Ti je burimi im i forcës dhe vargjet në këtë libër janë një testament i mirësisë dhe sakrificës tënde.

Për heroinën Razie Saliaj

HËNA E GJAKOSUR

Dhe hëna gjak kullonte në këtë vetmi,
Kishte kohë që mendonte si një njeri.
Natë pas nate formën ndryshonte,
Magjinë e shpirtit donte të çlironte.

Tërbimi mendor në grackë e zuri,
Hënën e vrarë që rëndonte si guri.
Rënkimet e saj larg u dëgjuan,
Kudo të gjithë qiellin e zgjuan.

Yjet një nga një filluan të binin,
Nga qielli lart në tokë donin të vinin.
Hëna e vrarë që dhimbjet duronte,
Ashtu në vetmi shpirti i lëngonte.

Sa keq pranë askush nuk i qëndroi,
Ashtu me ngadalë dhimbja po e mbyt,
Hënës që vetëm formën e ndryshoi.
E mbylli këtë natë me ankth në fyt.

NJË GOTË ME HARRESË

Do doja të dehesha dhe asgjë të mos kujtoja,
Të humbisja dhe askush dot të mos më gjente,
Të ecja buzë detit e vetme dhe mos të ngurroja.
Të ecja përhumbur e dallga të më rrëmbente.

Një gotë të lutem kam nevojë për pak magji,
Të zhdukem e vetme në këtë zbrazëtirë.
Rrëmbeva një shishe të gjithën ta pi,
Flaka në kokë çdo mendim të dëlirë.

Piva aq shumë sa këmbët s'më mbanin,
Në det më rrëzuan ku dallgët më lanin.
Ndjesi të çuditshme sikur të isha tjetër njeri,
Në të parën herë ku vendosa pa mendime të rri.

Ç'terapi i dhashë vetes vallë të jetë e duhur,
Jo, nuk dua të mendoj dua veç të jem e zhdukur.
Sa nevojë kam të reja gjëra të nis,
Nuk dua më fjalë dhe as të përrallis.

E shtrirë qëndroj për një kohë të gjatë,
As vetë nuk e di ç'kënaqësi më japin ato dallgë.
I mbylla sytë dhe aty dua të fle,
Të ndiej atë freski kur nata të mos jetë më.

MONOLOG

Një ndjenjë e pazakontë në tavolinë më ftoi,
Një temë me plagë hapur më ngacmoi.
I qesha kur ndër sy lotët me rrodhën,
Nuk dija t'ia fshihja vetes dhe pse më lodhën.

Ishte një dilemë e vjetër sa s' thuhet,
Që pulsonte dhe pse e sigurt ruhet.
Të tjera përmasa kishte arritur,
Dhe pse e lidhur dhe e përpëlitur.

Keqardhje për veten kisha,
Si munda edhe njëherë kaq e mirë të isha.
E mbysja këtë ndjenjë faji që rëndonte,
Dhe pse s' ishte i gabuar veç donte të jetonte.

Monolog të thellë i bëra vetes,
Sa e vështirë është të jesh rob i të vërtetës.
Ndoshta këtë herë një mësim do ta marr,
Të shpëtoj atë pjesë zemre që ende është gjallë.

LOT TË NGJIZUR NË SHI

Në shi kam dalë këmbëzbathur të ec,
Në baltë zhytem dhe aty ngec.
Pikëza nga lartë flokët më spërkasin,
Me njomësi mbi lëkurë më trokasin.

Sa kohë kisha me tokën pa folur,
Të vrapoja në shi pa u lodhur.
Të shkrihesha si ëndrrat mbi qerpik,
Me ritmin e shiut: pikë, pikë!

Sa shumë përkatësi ka me ne,
Natyra dhe njeriu qenka nga i njëjti dhe'.
Një shi rrëmujëtar që s'di si të pushojë,
Një shpinë nuk ka ku kokën të çojë.

Trishtim ka në çdo pika që lëshon,
E di që plagët me llucë po mbulon.
Një bindje që zor se ndryshon,
Ndër deje e nxehtë vlon...

JETA E NJË FEMRË

Një ditë të vështirë kishte hedhur mbi shpinë,
Diku pat ngritur zërin dhe diku vendosi qetësinë.
Kishte dhe raste ku fytyrën e egër duhet të vishte,
Se ndryshe ndonjë fjalë vrastare e priste.

Ishte mësuar më këtë qysh në fëmijëri,
Me këtë ritëm i thoshin do kalosh deri në pleqëri.
Se çdo gjë llogaritej me më pak kandar,
S'ishte e lehtë por e gjitha një kalvar.

Lloj-lloj rastesh çdo ditë dëshmonte,
Për një femër thuhej se ishte detyrë t'i përjetonte.
Dhe kur përpiquej shumë për t'ia arrirë,
Diçka i sajnin për t'ia bërë më të vështirë.

Ishte e gjithë kjo një lojë e ndyrë fati,
Me brohorima të egra: "Kjo jetë kështu e pati".
Ironik ishte ky mit deri në gjenezë,
Ku dhe më të varfërit i duket vetja borgjez.

Dhe kur lodhja mbi shpatulla të trokiste,
Si për inat thoshte se pëlqente tek ty të ishte.
Vështirë ta kapërceje, në fyt të ngelej,
Të pranoje fjalët që thoshin kur u tekej.

Me veten rrokte përherë nga një mendim,
Si t'i largohej realitetit që e mbushte me hidhërim.
Ishte mentaliteti më i shëmtuar,
Ku mendjet e ngrata e kishin zotëruar.

MBRËMJE MENDIMTARE

Menduar eci sot në këtë mbrëmje,
Dhe hijen e shpirtit vëzhgoj me vëmendje.
Eh si ikën ajo drejt,
E njeh atë rrugë... është rruga e vet.
Dhe dritat thyhen në heshtje ashtu me rrëmbim,
Si hëna që përpihet ditëve në agim.

Menduar eci sot në këtë mbrëmje,
Dhe rruga më buzëqeshi me plot ëndje.
E di, shumë i kisha munguar,
Si zogjtë e pranverës në dimrin kaluar.
Sa qetësi kulloi kur hapat hodha,
Toka rënkoi dhe u drodh e gjithë bota.

Menduar eci sot në këtë mbrëmje ,
Dhe orën e thyer e kam të varur në mendje.
Hapat për aty nis t'i hedh,
Çudi diçka nuk u ngjit si përherë.
Vallë a ishte hëna apo yjet lart?
A drita e thyer që s'kishte pak fat.

Menduar eci sot në këtë mbrëmje,
Me zemër të qetë që s'ka shembje.
Befas pabesi një meditim më kaploi,
Ishe ti apo unë në fundin e kësaj rruge që kaloi?
Dhe nis të qesh në këtë marrëzi,
A ndalet një shpirt që s'njeh kufi?

Menduar eci sot në këtë mbrëmje ,
Me çmim të madh të marrë me ëndje.
Hënëza ime me shpirt plot mall.
Bashkë ecim në rrugën e gjatë,
Me dritë të thyer ndriçuar nga lart.

ZGJIM I PËRMALLUAR

Frynte një flad atë mbrëmje,
Në atë qytet të përgjumur.
E flokët ja ngatërroi me ëndje,
Si degëza peme të shkundur.

Nostalgjia në befasi e kaploi,
Në rendin e asaj nate.
Ku shumë ndodhi i kujtoi,
Me mallin që thellë e mbante.

Ato të qeshura plot hare,
Në më të bukurën melodi ju kthyen.
Në ecejake të zbathura fare,
Trupi dhe kërcimi ju mbërthyen.

Dehur me gëzim në atë mbrëmje,
Gjallëri mori nga çdo rrugicë.
Sa fortë e ndjeu përbrenda stepjen,
Se mos kishte kaluar ndonjë tepricë.

Një teh i mprehtë shenjë i kishte lënë,
Që dikur me të vjetrën bojë.
E në zemër një fjalë i kishte shtënë,
Si në të parën rregull në lojë.

Dhe kur mbrëmja në fund po shkonte,
Ca dritëza nga gjumi u zgjuan.
Ëndrra e madhe aty qëndronte,
E në atë drithmë kohe vlerën i kuptuan.

DASHURINË BARDHËSI

Vrapon dashuria në udhët e bardha,
Me shpirtin të ngritur lart pash mbi flatra.
Sa ndjenja thellë mbi të u injektuan,
Si copëza jete mbi hapa u pasqyruan.

Dhe hapat e rëndë diçka tregojnë,
Forma dashurie kapluar në emocion.
Bardhësi që mbuloi në zemër çdo pjesë,
Ku lindi një nur me plot shpresë.

Sa ftohtësi ethshëm mbi dashurinë u lëshua,
Aty ku dy botë ishin fort të shtrënguara.
Rrahjet e zemrës ritmin e shpejtuan,
Në këtë bardhësi çdo venë pastruan.

Me duar fortë kapur në këtë jetë frymojnë,
Ndjenja të reja shpërthyen plot jehon.
Dhe qetësisht vështimet nisin dhe shkrijnë,
Nga rrezet e zemrës fytyra paqësisht ju ndrin.

Dashuri që përjetë në trupa do vallëzojë,
Ku çdo zemër mbi krye do t'u zbardhojë.
Dhe ftohtësia disi ethet stimulon,
Lum kush kap dashurinë dhe e përjeton.

Nga pakëz trupi nis të qetësohet,
Nga ai vërshim që do të triumfohet.
Dhe mbushet e gjithë udha me bardhësi,
Ku kalon dashuria me plot hijeshi.

Dhe pazëlli i bardhë format kërkoi,
Në mes të ndjenjave disa copëza zbuloi,
Fshehur nën petkun e lumturisë,
Mbi zemër valëvitej zëri i dashurisë.

VOGËLUSHJA IME

Fjalët për ty marrin një tjetër kuptim,
Më erdhe kur kisha nevojë për shpëtim.
Vështirë e kam çdo ndjenjë të rrëfej,
Janë kaq shumë kujtime, dua kohë t'i kthej.

Tek ty kaq shumë në borxh e ndjej veten,
Më mësove më të bukurat gjëra gjithmonë mbeten.
Në çdo ditë pranë më ke qëndruar,
Kur qeshja fort dhe kur me lot isha rënduar.

Dhe sa herë kokën në trup të kam vendosur,
Një botë kaq të paqtë më ke shpalosur.
Më mësove kaq shumë ngjyra të jetës,
Ku dashuria strehohej në fragmentet e së vërtetës.

Dashuria është paqtësia që ti më jep,
Në çdo formë rrjedh dhe asgjë nuk e step.
Kur në të parën ditë njëra-tjetrën njohëm,
Emocione të reja vetes i sollëm.

Në mëngjes kur nga gjumi më zgjon,
Prania jote më shumë se ëndrrat më shijon.
Ti je vogëlushja ime dhe e tillë do të mbetesh,
Je e ruajtur në zemër nga çdo anë që të kthehesh.

DIALOGIM NË ZEMËR

Fol o zemër në këtë të metë njerëzore,
Tregoji botës sa e lartë je dhe madhështore.
Shprehi ndjenjat që ngushtë i mban,
Jepu lirinë dhe kur në tallaz janë.

Fol o zemër dhe mposhte këtë mit,
Ku njeriu jot s'të jep asnjë meritë.
Dhe kur në ndonjë qoshe e has,
Miku që fort doje të ka lënë pas.

Fol o zemër dhe shpreh ç'të fshehta ke,
Dhe mos u rëndo për atë që s'je.
Se shumë herë kë dashur të dorëzohesh,
Lodhje ndjen kur me miqtë s'kuptohesh.

Fol o zemër dhe kur e vetme je,
Më të shtrenjta janë vlerat që ke.
Dhe kur në hall askush nuk të shikon,
Kujtoi vetes se nga vështirësitë mëson.

SHTËLLUNGAT E SHPIRTIT

Shtëllungat e shpirtit pakëz si të marra,
Çoroditën në këtë mbrëmje si të ishin të vrara.
Se shumë trysni mbi krye po i vallëzonin,
Dhe të qetë s'e linin , shumë po e mundonin.

Ndezur në kraharor një flakë e inatosur,
Boshllëkun që i la s'po e gjente për ta mposhtur.
Dot më këtë trazirë nuk po e duronte ,
Veten të ngrinte se shumë poshtë qëndronte.

Kaloi kohë ashtu në humbëtirë,
Kuptoi se po jetonte një marrëzi.
Se shpjegim vetes nuk i jepte dot,
Kishte humbur në turmën me shqetësime plot.

Fajin nisi në atë vorbull të kërkonte,
Me shpresë se mos barrën do ia lehtësonte.
Asnjëherë nuk e kishte menduar,
Se do e shihte veten kaq të tjetërsuar.

Se marazi miqtë nga vetja ja largoi,
Dhe mbeti në një pauzë që s' dihet si do mbarojë.
Hulumtimet mbi veten vonë e kthjelluan,
Për këtë mjerim shpirti prej kohësh vuan.

Një mbytje vorbulltare e tërheq mbi vete,
Që prej ditës që iku dhe veten s'diti më ta kthente.
Dhe ato pasoja mbi shpinë tashmë i rëndojnë,
Aty ku mbytet dhe i vetëm loton.

NËN PETKUNË SË KALUARËS

Thuhet se shpirti është më e çmuara pjesë jetike,
Ku frymojnë me mijëra ndjesi të qenies mitike.
Dhe zbresin nga ai burim me ngadalësi,
S' duhet asnjëra të ndryshojë ritmin në këtë njohësi.

Dhe kur fjalët me forcë në kraharor të ngjiten,
Dridhet i gjithë trupi me mornica që veç rriten.
Se fyti i ngjirur ca tinguj venitës lëshon,
I lodhur nga fraza që zbrazen e veç lëngon.

Kapitull i vështir[ishte për t'u mbyllur,
Me thënie të zhveshura prej njerëzve të hidhur.
Dhe kur balta dhunshëm pas këmbëve të kapet,
Mos u ligështoj nga kjo ndjesi që s' matet.

Kishte prej atyre që shumë fjalë në qiell lëshuan,
Por kur ju ranë mbi kokë kuptim tjetër treguan.
Sa shumë kishin folur dhe veten e mbytnë,
Ku ç'të bënin s'dinin dhe me njëri-tjetrin u shtypën.

Pjesa më hyjnore në mijëra copëza u nda,
Askush nuk mundi ta ruante dhe në llum ra.
Kur toka vlonte me ethet shtrënguar,
Asnjë vullnetar nuk ishte për ta ngushëlluar.

Shumë tregon për të gjithë kjo pjesë historie,
Që i ka fillesat nën petkun e një lirie.
Dhe sa shumë mund do nga kthetrat për t'u lëshuar,
Se fort e shtrëngonin këtë copëz kohe të mbaruar.

NË DITËT E PRILLIT

Në një rutinë përpëlitëse të muajit prill,
Aty nga thellësia më e çmuar rrinte vetëm fill.
Dhe dielli vetë për të parën herë e pa,
Ishte njomëzake e mbështjellë veç më ngjyra.

Mëngjesi kur erdhi disi u trondit,
Krijesë më të veçantë s'kishte parë në atë vit.
U ndje ndryshimi mbi çdo vështtrim,
Se asgjë më s'do ishte si në fillim.

Sa moment i çmuar mbeti në këtë jetë,
Kur ata dy sy u hapën për një të vërtetë.
Dhe kur zërat tentonin pranë të afroheshin,
Diçka i ngrinte s'kishin si të mbroheshin.

E kishte në ritmin e vet ky muaj i madh,
Ku shumë njerëz i bëri të mbeteshin në hall.
Se shumë u mpinë e të tjerë s'dinin si të silleshin,
Nga ajo ditë që dy këmbë të vogla në botë vërtiteshin.

Nisi kështu nga pakëz një drejtim i ri,
Për të gjithë kush donte diçka ndryshe...një risi.
Ai mëngjes shumë vlera pikoi,
Në njomëzën e asaj dite që vetë e bekoi.

HYJNIMI I NJË HEROINE

Prej kohësh diçka në zemër më rëndon,
Nuk di si ta heq nuk di se ç'më kërkon.
Rrahjet çdo ditë përbrenda m'i turfullon,
Më ngre me flatra dhe poshtë më lëshon.

Shumë ngërçe po më kapin s'di si të iki,
Kjo botë që të më mbronte asnjëherë s'diti.
Dhe retë nga pak kanë nisur të afrohen,
Dua të mi heqësh, dua diell të ngrohem.

Tek ty përplasat çdo dallgë me rrëmbim,
Qëllim shumë të fortë ka në këtë tërbim.
Sa shigjeta për tek ty kjo botë drejtoi,
Një nga një i hodhi që kurorën të rrëzoj.

Sa stinë ndryshuan, u këputën, mbaruan,
U kthyen të gjithë në ndjesi që kurrë s'u shuan.
Në dorë të kapën dhe nuk të lëshuan,
Fjalët e kësaj bote që tek ty asnjëherë s'ndikuan.

Dhe mbushesh plot me dashuri,
Mbi grimca dhimbjesh që t'u kthyen në hijeshi.
Kapluar mbi hënë mike jeni,
Nurin e mirësisë veç ju e keni.

Nuk di se sa yje emrin tënd formojnë,
Në çdo cep të tyre zëri jot frymon.
E dëgjoj kudo këtë melodi,
Që më përkund larg nga çdo mërzi.

Dhe qielli u përul njësh me tokën u bë,
Se ty nuk të lëkund askush dhe asgjë.
Dhe ikën ti krenare dhe me kokën lart,
Se je NËNA ime njeriu më i begatë.

Në çdo sprovë ti veç ke buzëqeshur,
E bërë të gjithë botën të ulet e heshtur.
Nuri i mirësisë me ty është bekuar,
Që ndriçon ditët si dielli më i gëzuar.

E mposhte të gjithë botën veç me një vështrim,
Ti që je heroina e shpirtit tim.
Fronin më të lartë ti e ke,
Se mban emrin më të vyer të çdo heroine.

FUNDI I NJË KAPITULLI

Dhe rrugës së madhe nga pakëz fundi po i afrohet,
Dhe pse e di që nuk do kem kohë të ulem e të çlodhem.
Se një rrugë tjetër më e gjatë prej motesh rri dhe pret,
Të shkoj nxitimthi aty ku zemra gjithmonë më thërret.

Sa plagë të pambyllura gjithë rrugës kanë kulluar,
E shumë të tjera u hapën veç për t'më rrëzuar.
Sa njerëz ikën dhe sa të tjerë njoha,
Ku shkoi dashuria që plagët të mbuloja?

Sa shumë thirra me zë fort të më dëgjonit,
Ku humbi miqësia që gjithmonë më tregonit?
Dhe heshtja të gjithëve një nga një ju përpiu,
Forcë dhe të belbëzonit më në trup s'ju mbiu.

Fort binda veten dhe me atë nisa të kuvendoj,
I thosha fjalë të ëmbla që të më ngrinte një mburojë.
Dhe këmbët u lodhën më nuk donin të ecnin,
I binda dhe ato që pas nuk duhet t'më kthenin.

Sa këpucë pa mëshirë më vranë në këtë rrugë,
Dhe sa hapa hodha e zbathur për të shkuar deri në fund.
Sa qeshën me të madhe dhe në tokë nga gazi u shtrinë,
Se zemra ju bëhej mal nga zilia që s'e njihte dashurinë.

Sa te tjerë mbi shpatulla ngadalë më fërkonin,
Se me thikën më të madhe donin t'më lëndonin.
Sa krenare jam që këto këmbë kurrë nuk u dorëzuan,
Vazhduan të ecnin drejt dhe asnjëherë s'qëndruan.

Dhe hëna e di më ka parë në çdo natë,
Kur buzëqeshja nga gëzimi dhe kur fshija lotët në krevat.
Dhe dielli në mëngjes në ditët e reja më përshëndeste,
Forcë dhe bekim që drita shpirtin të më shpërthente.

Se çdo dhimbje që trupin fort ma shtrëngonte,
Ia ktheva vetes në forcë që lart të qëndronte.
Dhe kështu vazhdoi ky udhëtim i gjatë,
Ku eca dhe ku mësova të ngrihesha shumë lart.

Ç'T'I THEM VETES

Ç't'i them vetes sot në të gdhirë?
Kur dielli nuk qesh dhe zemrat kanë ngrirë.
Ç'të shoh kur nga gjumi të zgjohem?
Errësira të përpin, s'po di nga të rrotullohem.

Ç'fjalë me zë të lartë të nis e të them?
Kur dhe më i miri mik shpinën të kthen.
Ç'të mendoj kur më mendim s'kam?
Në këtë kauzë as vetë s'e di kush jam.

Ç'është gjithë ky barbaritet?
Ku koka bosh nis e flet.
Ç'të lexoj në këtë të sotme?
Ku librat prej kohësh kanë marrë raporte.

Ç'ngushëllim t'i bëj vetes?
Që jam diktuese e të vërtetës,
Ç'kuptim kanë gjithë këto lumenj fjalësh?
Kur njerëzit duan trillime palësh.

Ç'të nis dhe të shkruaj?
Njeriu nuk njih shkronja por veç do të luajë.
Ç'baltë po nisim të përdorim?
Mbulohemi tej për tej veç atë po njohim.

C'kuptim ka të vazhdosh?
Dhe nëse rri asgjë s'do fitosh.
Ç'dilemë në kraharor krijuam?
Ku dhe të vetmes ndjesi rrjedhën ja frenuam.

MËRZIA DIMËRORE

Ishte pragu i një dimri të ftohtë,
Që i përgjumur s'po zgjohej dot.
Kishte vendosur këtë vit të flinte,
Por kishte prej tyre që mezi prisnin të vinte.

U vesh me të akullt në punë nisi të shkojë,
I mërzitur për gjumin filloj të rënkojë.
Për pak pushim kishte nevojë,
Të rrinte larg njerëzve që e mbanin në gojë.

Rrugës kur kalonte çdo gjë e ngrinte,
Si për inat, besë më askujt nuk i zinte.
Dimri më i ftohtë do të quhej atë vit,
Vetë e kërkuan të zgjohej nga ai letargjik.

Ngrihu çdo cep në dimrin e atij viti,
Rekorde do të thyente historia e atij miti.
Negociata nuk bënte për të ndaluar,
Se inatin e kishte për çdo vit të kaluar.

EPISODE DROBITËSE

Me vete gjatë e mendova këtë histori,
Pulsonte mbi mua qysh kur isha fëmijë.
Asnjë fragment që atëherë s'ndryshoi,
U shkrua e gjitha dhe prapë s'mbaroi.

Kaq shumë ndodhi kisha për të thënë,
Dhe pse mirë e dija që e kaluara pas duhet lënë.
Asgjë nuk e shoi etjen për të dëshmuar,
Dhe pse i vetëm njeriu ka shumë për të treguar.

Mbi shumë mure fort u përplasa,
Diku u vrava dhe diku mbi baltë u rrasa.
Dhe sa shumë të lëndon,
Kur sheh të dashurit njerëz që s'u bëhet vonë.

Çdo gjë ndodh në këtë jetë,
Të mëson se dritat duhet t'i ndezësh ti vetë.
Shumë lodhje dhe mërzitje,
Kur veten e shikoja me lot gati në përpëlitje.

Shumë fjalë dëgjoja në çdo qoshe të shkelur,
Por për mua ishin veç marrëzira që duhen hedhur.
Ishin vite me shumë fuqi ,
Herë i mendoj afër dhe herë në largësi.

Sot në më të largëtat mendime,
I mposhta më të hidhurat kujtime.
Dhe sa krenari më jep,
Të flas për një shpirt që asgjë nuk e step.

NDJENJËS TIME

Sa keqardhje kam për ndjenjën time,
Të mësojë për njerëzit nuk u mjaftua me fjalime.
Rrëshqiti prej trupit në rrjedhën e lotëve,
Duhej të gjakosej të kuptonte së çfarë s'shkonte.

Në sa copëza është e ndarë,
Vetëm se i deshi si e marrë.
Nuk pa asnjëherë se në ç'botë jetonte,
Ndjenja ime u ngatërrua në lëmshin që përjetonte.

E lodhur nga gjithë këto stërmundime,
Përpiqet të gjejë në çdo vepër kuptime.
Me këmbët që toruan e kanë humbur,
Bën të dalë nga zhgënjimet ku e kanë futur.

E shkreta ndjenja e zemrës time,
Kaq të vështirë e kishe të nxirje mësimë?
Sa herë u vrave dhe u rrëzove,
Vallë nuk mjaftuan lëndimet të reflektoje?

Sa herë u shkele dhe u përbalte ti,
Si të ishe e pavlerë, një kotësi.
Dhe pastaj këmbët në krah i merrnin,
Ty të linin të vetme aty mbuluar me hirin.

Sa e madhe ishe ti ndjenja ime,
Falje çdo gjë dhe për vete mbaje thërrime.
Pyes veten ç'të ngeli nga ajo madhështi,
Që ua fale njerëzve ta kthenin në tradhti.

NJË RASTËSI E KËRKUAR

Në të njëjtën rrugë e nisim ditën përherë,
Si ti dhe unë s'shihemi asnjëherë.
Kaq shumë rrëmuje ndodhet në këtë qytet,
Garojmë në trotuare kush të ikë më shpejt.

Herë më vrap dhe herë ngadalë,
çdo ditë i them vetes edhe sot s'e pashë.
Dhe oraret ndryshova që pak të shikoj,
Por s'qënka e thënë ty takoj.

Nuk e di çfarë tjetër duhet të bëj,
Për një rastësi s'po mundem as të fle.
Kaq shumë mendime kam,
Sa ndonjëherë nuk e kuptoj se ku jam.

Dhe kur dua diçka të shkruaj,
Mendja me trazohet dhe me fjalët nis e luaj.
Art i vështirë qënka të nisësh një histori,
Kërkon shumë punë dhe pakëz rastësi.

HESHTJE E ZHURMSHME

I ngushtë ishte ai moment për atë,
Ku fjalën duhet ta shkrinte në heshtje pa zë.
Se asgjë më besim nuk i premtonte,
Ju venit dhe buzëqeshja që kaq shumë e donte .

Një shigjetë i kaloi tej për tej në krahë,
Fortë e lëndoi që dhimbjen t'ia nxirrte në pah.
Se shumë veta gjithmonë pranë i kishin qëndruar,
Por kur erdhi momenti e lanë të vetmuar.

Shumë dëme u bënë për këtë luftë të mjerë,
Që me zell kërkoi të eturit e tjerë.
Sa shumë gjak u derdh mbi çdo koriye,
Ku ngrysej çdo ditë në shenjë zie.

Një shtysë të madhe kishte ndaj pas s'u kthye,
Të shihte të tjerët kur zvarriteshin në hije.
Se më dielli mbi ato fusha nuk jehonte,
As rrezen më të mekur mbi ata të kalonte.

Ndjesi të turbullta luhateshin rreth saj,
Se s'kishin guximin dhe vajtonin në vaj.
Madhështore dukej kur në këmbë qëndronte,
Se asnjë kurth nuk arriti në lojë të ftonte.

Mirë e dinte nga vetja çfarë kërkonte,
Të ecte mbi ato rrugë që me veten projektonte.
E kur trupi i dridhej i sflitur nga lodhja,
Buzëqeshte e qetë se tashmë kish mburoja.

FJALË TË THËNA VETES

Ndoshta mirë nuk e kujton kur me veten fole,
Ku fjalët që në zemër flinin fort me zë i zgjove.
Askush asgjë s'dinte se çfarë në brendësi fshihje,
Ato premtime që në mbrëmje në pasqyrë i shprehje.

Fortë shtrënguar duart pranë i mbaje,
Si të ishte i fundit çast me veten ta ndaje.
Një mjegullirë lindi nga fundi i saj dite,
Ku nata ra dhe ti të gjitha dritat i fike.

Këtu filluan mendimet të luanin,
Kapur përdore me fjalët që premtime ruanin.
Mbase ti shumë gjëra mend s'i mban,
Por ato më të fortat strukur në zemër janë.

Ndoshta shumë gjëra pas nga vetja po i lë,
Shumë fjalë, shumë njerëz që për ty më s'kanë zë.
Nëse ndonjë pikë loti ndër faqe do të zbresë,
Mos e ngushto zemrën por mbushe me plotë shpresë.

Dhe kur mijëra shpina në fytyrë do të kthehen,
Buzëqeshu me krenari se kaq do dinë të shprehen.
Kur hapat të hedhësh drejt udhës tënde,
Mos e kthe veten pas për ata njerëz dhe ato vende.

TRADHTIA

U zgjova sot nga një ëndërr e keqe,
Një qen mu vërsul dëshirë kishte t'më shqyente.
Egërsia e tij për çudi s'më trembi ,
Por ndjesia që më la shumë gjatë më dhëmbi.

Nuk e di se çfarë po më ndodhte ,
Në qaf mu hodh dhe fort më kafshonte.
Hap sytë dhe nis për këtë të lexoj,
Mërzitshëm aty më thotë një mik do ju tradhtojë.

Mbytës për mua ky lajm,
Kush do jetë vallë nga këta të paktë që kam.
Vallë si mund të shuhet një miqësi,
Vështirë e kam ta kuptoj që s'ka pasur dashuri.

E shtrirë rri dhe nis të pres,
Emri i kujt do të jetë ai që do më shesë.
Nuk e di se ç'do të fitoj ai nga e gjithë kjo,
Por e sigurt që sinjeritetin në jetë ai s'e do.

REFRENI BELBËZUAR

Një mekje drite herët në agim,
I shpoi kraharorin nga i fundit përqaftim.
Ja ndjeu rëndesën kur mbi supe i ra,
Ai pushtim faji që në zemër një shenjë i la.

Një fjalë të nxirrte nga goja dot s'mundi,
Ta përshëndeste në atë mbarim që i solli fundi.
Me kokën e ulur në guaskë u mbyll,
Se ethet e mbuluan dhe drejt në plagë i hynë.

Fort e donte atë aromë në mëngjes,
Që më njëlloj tek ai s'do të mbetet.
Se ajo ditë që ikën më s'kthehet,
Ta rrokë edhe njëherë para se të zbehet.

Shënjues mbeti për atë ai çast,
Kur bota lëvizi dhe humbi atë bast.
Dhe kur refrenin nisi ta belbëzojë,
Ca fjalë i ranë, s'mundi ta mbarojë.

Pikëllimi ia tkurri atë vocërrak trupi,
Që për çdo agim pak diell do të lypi.
Se buzëqeshja shumë do t'i mungojë,
Nuk e priti të mbaronte sikur një lojë.

RREZE DRITE

E rrok në mendime gjithmonë atë fillim dite,
Ku me emrin tënd u njoha që s'e dija nga vinte.
Kishte shumë emocion në frikë ai moment,
Dikush do behej e pandashme për mua në jetë.

Kraharori ngushtohet sa herë hapat hidhja,
Dhe zemra gulçonte ku ç'të bëja s'dija.
Trupi më dridhej i gjithi nga ai vend i huaj,
Ku ajo pritje pak minutëshe mu duk si shumë muaj.

Çdo njeri që pranë më kalonte disi më zbehej,
Se askush s'kishte një rreze që në realitet të kthehej.
Dhe shfaqesh ti nga fundi me sy madhështorë,
Drejt meje i hodhe si të ishin një mburojë.

Ai vështrim që gjithmonë në mendje më kumbon,
Shumë akuj shkriu nga ngrohtësia që veç ti dhuron.
Disi u qetësua duke pranë të pasur,
Se ishe një rreze që ende nuk e kisha hasur.

Prej sa shumë muajsh kjo frikë më kishte pushtuar,
Dhe ti ma hoqe si të ishte e minimizuar.
Dhe prej asaj dite e qetë vazhdoj rrugëtimin tim,
Aty ku të gjeta dhe ku s'do të ketë më ndalim.

Shumë besova tek ty në ato ditë të para,
Mirësinë ma dëshmove si të isha në përralla.
Dhe çdo çast që kalon mbi vete e shënoj,
Bashkë i mbledh ditët që përherë t'i kujtoj.

PLANI I MËNGJESIT TË FSHIRË

Dita kishte nisur të zbardhej më herët atë mëngjes,
Diçka kurdiste në tik-takun e orëve mbuluar me vesë.
Pëshpëriste me frikë se mos dikush e dëgjonte,
Planet e mëngjesit që atë zemër donte të lëndonte.

Kishte shumë dhimbje mbi atë breshëri fjalësh,
Që zbrisnin në të çarën e zemrës mbuluar prej valësh.
Ngushtim ndjeu në ato orë të para,
Tallazi i rrëmbyer i përplasej mbi plagët e mara.

Ishte vetëm ku dhe ajri nisi nga lojërat pa peshë,
Herë ja mbushte kraharorin dhe herë ia mpakte pa shpresë.
Ishin këto kostot e të qenët një njeri i mirë,
Ku do të shfrynte marazin dhe njeriu më i lirë.

Shumë lëndime mori nga gjithë ato goditje,
Por asnjëra s'depërtoi sa dritën t'i fikte.
Kështu kaluan edhe ato orë të para,
Të shoqëruara me fjalë dhe vragë të lëna.

Trupi i dridhej kur me veten kujtoi,
Se nga cila gojë shigjeta i kaloi.
Sytë shtrëngoi se s'donte më të shihte,
Rrjedhën e gjakut që shenjë mbi trup po i linte.

DHIMBJE

Kam kaq shumë dhimbje që më shtyp,
Dhe frymën ma cungon atë pak që lyp.
Më shtrydh të gjithën dhe zë nuk bëj dot,
Nuk dua emrin tënd me mllef ta ndot.

Sa shumë botë tek ty kisha projektuar,
Si më të shtrenjtin njeri të kisha menduar.
Qëndrimi yt kaq shumë më ka vrarë,
Ajo pjesë zemre ku të ruaja tashmë është tharë.

Këto ditë asnjëherë nuk i kisha imagjinuar,
Ishe idhulli im veç kaq kisha kërkuar.
Nuk e di çfarë e nesërmja për ty do më premtojë,
Por me kaq dhimbje s'do mundem të jem njëlloj.

Po mbytem dhe ndihmë dot s'kërkoj,
Se dot nuk mundem ty të të lëndo.
Ne fshehtësi çdo lot të rrjedhur fshij,
Si të fundit dëshmitar në këto ditë me zi.

NË HAPAT E VAZHDIMËSISË

Në vapën zhuritëse ku njeriu dot s'duron,
Shfaqesh magjishëm dhe në shpirt më freskon.
Prej kohësh ka nisur kjo rutinë që s>do të ketë fund,
Ku çdo qelizë vorbullohet dhe nis të gjithën më shkund.

Sa paqe prej teje buron thjesht me një vështrim,
Pushton qiellin dhe tokën nga mirësia pa mbarim.
A e di një të fshehtë që shembull dua të kem,
Të ec në atë rrugë që dikur më dukej e mefshtë.

Ditët ikën shpejt e dot ritmin s'ua kapa,
Prej teje të mësoja si të hidhja më shumë hapa.
Nuk e di nëse do të mjaftohem ndonjëherë,
Por imazhin tënd dua ta kem afër përherë.

Sa shumë fitova prej teje në çdo moment,
Kur më dhe të fortën arsye për t'u bërë dikush i vërtetë.
Se askënd nuk pash përveç teje në gjithë këto vite,
Dikush që t'më buzëqeshte dhe t'më thoshte ti ja arrite!

Shumë sfida u kanosën në ngjitjen e këtyre shkallëve ,
E sa herë mendoja pse duhet të kisha kaq shumë halle.
Se çdo gjë të lodhte e shumë të tjerë s'më kuptonin,
Kur doja të flisja fort dhe fjalët kudo të jehonin.

Sa shumë gjëra u bënë dhe sa të tjera s'u arritën dot,
Por çdo gjë më bëri të ndihem e mbushur plot.
Se veç një buzëqeshje shumë të tregon,
Të jep një forcë që askush dot nuk e mohon.

Kështu u kapluan këto momente që dot fund s'ju jep,
se janë rrënjësuar thellë në zemër përjetë.
Dhe sikur ta dije sa krenare e ndiej veten,
që kaq shumë mësimë tek unë do të mbeten.

Mirënjohjet asnjëherë s'do kenë të mbaruar,
për këtë imazh që m'i bëri hapat më të ndriçuar.
Njëri madhështor do të jesh për zemrën time,
që ma lehtësove ngjitjen nga gjithë ato mundime.

SAKRIFICAE NJË YLLI

Një yll prej qiellit në mbrëmjen e vonë ra,
Vezullim lëshoi në tokën që dritë të vetën s'ka.
Kohë kishte që me veten e tij e mendonte ,
Të zbriste në tokë a në qiell gjithmonë të jetonte.

Mendim i thellë ishte për një yll që veç ndriçon,
Të zbresë në batakun e kësaj jete që asgjë s'i rron.
Shumë gjëra e dinte që më s'do t'i kishte,
Në këtë sakrificë që dhimbjen jashtë përcillte.

Gati u bë për këtë zbritje të vështirë,
U hodh prej së larti tek njerëzit e ngrirë.
Natë e errët për qiellin e madh,
Yllin më të bukur toka ja kishte marrë.

Dhe lutej i gjithë qielli për këtë hero,
Se iku në një botë ku askush s'e do.
Forcat e venitura nga pak po i zgjon,
Duhet të ndricojë çdo skutë që s'ka jehon.

Qëllim vetes prej motesh i kishte vënë,
Duhej punë që jetën ta kthente si të parët e kishin lënë.
Dhe cepat i shkundi më fort të ndriçojnë,
Erdhi koha mbi rrugë ditë të bukura të kalojnë.

Vështirime zullumqare si shigjeta ju vërsulën,
Kishin folenë mijëra gojë që veç nga e mira ruhen.
Dhe s' di me veten ç'të bëj në këtë trazirë,
Ku miku të flak duarsh në humbëtirë.

Më kthim pas për atë nuk kishte,
Rrugën të vazhdonte sikur vendas ishte.
Shumë lodhje dhe sflitje përpara i dolën,
Por nga qëllimi asnjëherë atë s'e morën.

Me besim nis dritë mbi krye t'u lëshojë,
me shpresë se një ditë doza mirësie do shtojë.
Kapluar nga një cep në tjetrin i vetëm me buzëqeshje,
Se do t'ia dalë dhe pse s'ka asnjë mbështetje.

Krenar dhe me kokën lart për këtë sakrificë,
Qiellin e la për këtë llum me tepricë.
Se një ditë emrin e vetë diku lart do e shohë,
Të valëvitur me dritën që kurrë s'do t'i shterojë.

AROMAE KOHËS

U bë kohë e gjatë që s' të kam parë,
Që prej motesh numëroj ditët në kalendar.
Sa mall është harkuar për ty,
Ashtu shkujdesur dhe me pak fjalë.

U bë kohë e gjatë që në mendje të kam.
Si fëmijë të vogël të pandarë.
Fort pranë vetes dua të mbaj,
Imazhin tënd nuk dua që koha ta marrë.

U bë kohë e gjatë që zërin s'ta dëgjoj,
Të rrjedhë i qetë nga zemra që veç dashuri buron.
Si një rrjedhë e gjatë që nuk ka fund,
Ëndrrat të m'i mbështjellë pa u ngutur.

U bë kohë që kokën tek ty nuk mbështes,
E qetë të rri dhe të marr shpresë.
Aromën kohës dua t'ia rrëmbej,
Nuk i dua më ditët pa ty pranë t'i gjej.

U bë kohë ti më nuk këndon.
A e di qe zemra ime veç ato këngë dëgjon?
Tashmë dhe në heshtje zërin tënd kërkon,
Ta bëjë të lumtur sa herë që i këndon.

U bë kohë që malli ty të pret,
Se mos ndoshta kthehesh ti vërtet.
Dhe kalendarin e hoqa, më nuk mbaj,
Nuk dua t'i shoh ditët që ty nuk të kam pranë.

PUSHTET DIELLOK

Në këto rreze dielli,
Mendimet sot nisën të shkrijnë.
Kishte pushtet ai diell,
S'mund t'i linte të ngrinin.

Minutat numëroj se mos shpejt kalojnë,
Por ora nuk ikën, ishte programuar vonë.
Ky dielli sot disi më trazoi,
Kishte diçka që nuk mund ta kuptoj.

Rri dhe pres ndoshta dikush vjen,
Nga larg dy fjalë bashkë t'i shkëmbejmë.
Ah...ky diell sot mendimet i shkriu,
S'di si t'i mbledh shumë larg i përpiu.

Do pres edhe pak ti diell të zbutesh,
Besim kam se do më kuptosh
Dhe kur në skutën më të fshehur do futesh,
Të gjithë do i hutosh.

Kaq nxehtë s'mund të duroj,
Mendimet shkrinë dhe unë po lundroj.
Miku im kaq shumë mos u nxe,
Do vij në ditët e bukura pa asnjë re.

MIK I MIRË

Sa yje mbi krye qiellit në mbrëmje i ranë,
Ndriçim madhështor në kurorë i dhanë.
Shumë fjalë dhe kritika për atë ishin thurur,
Si mekanizëm i mbetur pezull dhe i pa mundur.

Të gjithë menduan se s'mund të ndriçonte,
Qielli që nisi me vrull të shkumonte.
Habi dhe dyshime kudo lindën,
Për qiellin e ndritur me yje të ngjitur.

U mbledh një kuvend për ta shqyrtuar,
Ndriçim kaq verbues asnjëherë s'ishte përjetuar.
Sa shumë fjalë dhe pengesa për qiellin bënë,
Si të ishte armiku i kësaj bote që kishte lënë.

Vallë si nuk e kuptoi një univers i gjerë,
Qëllimin e qiellit që e thoshte përherë.
Se drita është kudo begati,
Dhe për mendjet e ngushta që s'kanë njohuri.

Dhe ngelën të gjithë me habi,
Që qielli miq i bëri yjet në përjetësi.
Ndriçim mbi atë gjithmonë do të ketë,
Se kurrë vetëm s'të lenë miqtë e vërtetë.

VEPRA TË RËNDUARA

Nëse veprat peshën s'do e kishin,
Do vajtonin në mjerim të humbura.
Dhe kur mbi tokë të ishin,
Do të rrinin veçmas të strukura.

Shumë dallime ndodhin në bisedime,
Aty ku fjalët ikin pa u diktuar.
Dhe pse të mbushura me qëllime,
Vepra nga një tjetër dimension është krijuar.

Shumë dredhi ndodhin kur veç fjalët kemi,
Dhe s'e di pse një të tillë shpirt mbajmë.
Kur dhe me veten tonë s'dimë se ku vemi,
Nisim me fjalë këtë botë të lajmë.

Njerëzit gënjejnë kaq shumë,
Me idenë se do fshihen nga çdo mëkat.
Nuk kuptojnë se veten e lyejnë në llum,
Nuk ndiejnë turp as kur kapen në çark.

BUZËQESHJA E KTHYER

Prej kohësh ajo buzëqeshje kishte munguar,
Në të paqtën fytyrë me mirësi mbuluar.
Dhe nuri që mbi të kishte rënë,
Të shumtën bukuri në fytyrë i kishte shtënë.

Sa shumë ndryshoi e ëmbla fytyrë,
Ku mbi të ngjyrosej më e bukura pikturë.
Çdo cep i buzëqeshjes hakohej plot hijeshi,
Në të lëmuarën lëkurë me njomësi.

Çdo gjë kaq bukur mbi të qëndronte,
Si puhiza mëngjesore që freski lëshonte.
Kaq madhështi e mbuloi atë fytyrë engjëllore,
Filloi të rrezatoji agimeve rinore.

BOTA

Ah, moj botë sa e përlyer me llum je,
Vallë nuk rëndohesh nga ngërçet që mbi krye ke?

Ah, moj botë me frerë të vënë
A nuk lodhesh nga shpirti i ngrënë?

Ah, moj botë që më fjalë s'të mbetën
Dhe trillohesh me të fshehtë.

Ah, moj botë që prej kohësh ke ndalur
Vallë nuk u mpive duke ndenjuri pa falur?

Ah, moj botë sa lot ke bërë të derdhi
Si nuk u mbyte nga ai mllaf i hedhur?

Ah, moj botë sa na ke lënduar
A nuk te vjen keq për njerëzit e munduar?

Ah, moj botë shpresën na i ke tundur.
Si gjembat në trëndafilin prej kohësh të humbur.

Ah, moj botë a nuk mendon ndonjëherë
Pse kaq me llum e lyer përherë?

Ah, moj botë zemra të ka ndalur
Ndoshta asnjëherë nuk të ka rrahur.

Ah, moj botë sa njerëz nga unë more
Dua të di ku dreqin m'i çove!

Ah, moj botë ndonjëherë a më ke dëgjuar?
Merre gjithë botën veç zemrën mos ma luaj.

Ah, moj botë mbill pak dashuri
Lëre llumin dhe dil lahu në shi.

Ah, moj botë e fortë ti je...
Por sa keq... zemra ime ty s'të njeh.

Ah, moj botë më lër shkallët të ngjis,
Të eci drejt dhe pa u bërë pis.

Ah, moj botë mirë më dëgjo:
Hidhja sytë vetes dhe shpëtim kërko.

DUAJ

Duaj, duaj ashtu me atë fuqi të ethshme shpirti,
Ku zemra harron rrahjet dhe në një trup tjetër zbriti.
Dhe kur mijëra shigjeta mbi shpatulla të ngulen,
Serish duaj, lëre turmën dhe pse të gjithë vërsulen.

Duaj, duaj me ndjenjën më të pastër të pafajësisë,
Dhe kur të rrëzohesh mos u ligështoj me frytet e mërzisë.
Kur dyshimi mbi vete të ulet e të presë,
Mos e ndal ritmin, por duaj me plot mbresë.

Duaj, duaj dhe kur fjalën e keqe fortë ta rrasin,
Dije se veç një gjë ndodh, ata humbasin.
E kur mbi krye trazirat do të buçasin,
Hapat drejt hidhi, lëru aromën e tyre të nuhasin.

Duaj, duaj dhe kur këmbët dridhen dhe mbi tokë dot s'qëndrojnë,
Se në atë lodhje të hapave ke për ta ndjerë që po të forcojnë.
Dhe kur trupi luhatjet e para të përshkojë mbi ty,
Mos i merr për bazë, por vazhdo duaj sikur ta kesh zemrën aty.

Duaj, duaj dhe kur ndonjë lot pabesisht mbi faqe do të rrjedhë,
Mos ki frikë se ajo fytyre njomëzake rrudhat do kohë të mbledhë.
Dhe kur të thonë se ti je gjithmonë gabim,
Mos e lodh veten me njerëzit që për ty s'kanë kuptim.

Duaj, duaj dhe kur veten në vetmi të zhytur ta gjesh,
Dije se në ato momente buzëqeshja jote do të ketë më shumë
peshë.
Dhe në momentet e verbra ku sytë botës do t'i jenë mbyllur,
Do të ketë një rreze që në zemrën tënd ngushtë do të jetë lidhur.

Duaj, duaj dhe kur më i dashuri njeri zemrën ta bëjë të lëngojë,
Ki besim në vete dhe bëje atë pjesë të shuar të jetojë.
Dhe nëse askush s'do ta ledhatojë ballin dhe të përqafojë,
Dije se je më e mira dhe për këtë askush s'do të dyshojë.

Duaj, duaj dhe fort jetoje çdo ditë tënden,
Dhe kur dielli të ikë dhe shiu të përmbysë mendjen.
Stuhitë jo gjithmonë janë të këqija,
Nga trazira e tyre kupton se kush është më e mira.

MËRI MOS MË MBAJ

Një shprehje e bukur më erdhi ndërmend,
Kaq e kulluar nuk besoj të jetë krijuar për këtë vend.
E rrotulloj në mendje që ta kuptoj,
Por e kotë është krijuar veç që ta jetoj.

Dua ta ndaj me ty dhe ta tregoj,
Shprehjen që pulson në zemër dot s'po formuloj.
Shpesh mërzitesh kur mendon se s'të kuptoj,
Por ti më mësove që njerëzit si ty të di bukur t'i lexoj.

Ndaj të lutem mua mëri mos më mbaj,
Je e shtrenjta ime kur qesh dhe kur qaj.
Sa herë që bekimet i numëroj,
Ti radhitesh jo një herë, por aq ditë sa do jetoj.

NJË RREZE

Një rreze e vogël kryet më ledhatoi,
Bulëza mendimesh brenda meje krijoi.
Mendjen të gjithë ma pushtuan,
Këto bulëza që me mure më rrethuan.

Një rreze e vogël ca fjalë më pëshpëriti,
Melodinë e thellë ndër vena e ngjiti.
Ajo rridhte e sigurt dhe e qetë,
Melodi bulëzash të mendjes plotë jetë.

Një rreze e vogël në dorë më kapi,
Dhe eca pas saj me hapat që mati.
Ata vinin na radhë pa ndalesë,
Hapat e rrezes të mbushur me shpresë.

Një rreze e vogël udhën ma ndriçoi,
Sa dritë që bënte të gjithë i verboi.
Dritë që nuk shuhej mbetej përjetë,
Ajo rreze e ngrohët që të mbushte idetë.

Një rreze e vogël fortë më shtrëngoi,
Siguri me dha që shpirtin të qetësoj.
Kishte kohë që po harkohej me nge,
Se mos thyhej mbi ato re.

Një rreze e vogël më buzëqeshi,
Kurajë më dha që vetë të eci.
Më tha që ja dal, ndaj duhet të nxitoj,
Për në atë maj hapat duhet të shpejtoj.

EMRA TË FSHIRË

E vështirë ishte ajo garë në kapërcime,
Ku emrat në mendje ktheheshin në trillime.
Sa arkiva shfletoheshin me frikën kapluar,
Se mos ndoshta ndonjë emër i dashur ishte harruar.

Shumë vriste përbrenda ajo ndjesi,
Kur një emër pas e lije si të ishte vogëlsi.
Ethet pushtuan çdo grimcë në trup,
Duke nënvizuar ata emra me turp.

Sa mekje venitëse ndihej në mendime,
Ku mbi emrat e vrarë s'kishte më kuptime.
Dhe faqet një nga një numërimin filluan,
Shumë shkrime të hequra në tokë u rrëzuan.

Kishte dhimbje në ato zgavra kujtimesh,
Që arkivonin prej kohësh shënime fëmijërore.
Mbi fletët e zhubrosura shkruar me kujdes,
Se do vinin ditët kur do lexoheshin, dhe pse me vonesë.

Sa shumë ndodhi me të kuq shënuar,
S'po dihej nëse ishte bojë apo gjak i kulluar.
Dhe kur në fund lexohej një emër i ndodhisë,
Një kapërcim ndjenje i ngjitej mërzisë.

Kështu u fshinë të gjithë një nga një,
Se s'kishin vlerë, s'kishin më asgjë.
Të gjitha shënimet në një tjetër formë u rinuan,
Ku në fletët e reja kapitullin e parë shkruan.

NJË PJESË ZEMRË TË JAP

Të dyja mirë e dimë se çdo të thotë për mua,
Një pjesë zemre të jap që rrjedh si krua.
Me askënd më parë këtë s'e kam bërë,
Në më të shenjtën rrahje në kraharor të kam ndier.

Dhe dhimbjen e mbyta kur në pjesë e ndava,
Me rrezet agimtare plagën e thava.
Kaq veçanti për mua ti rrjedh,
Në më të bukurat momente të hedh.

Sa qetësi kam kur mendimet tek ty i drejtoj,
E di që asnjë fjalë kotë nuk do shkojë.
Kur ndonjë fije hutimi do të kem,
E di se pranë teje do të jem.

Dhe dyshimet prej kohësh i kam fshirë,
Kur në të parën herë lotët m'i ke ngrirë.
Ndoshta këtë rendësi ti nuk e kupton,
Askush nuk e di ku zemra më drejton.

Do t'i ruaj çastet me më tepër vlerë,
Ti kujtoj dhe kur afër mos të kem përherë.
Janë kaq te çmuara minutat që me ty kaloj,
Premtoj që dhe fëmijëve si këngë do t'ua këndoj.